

DARKO PEROVIĆ

Kratka biografija-Rođen sam 1974. godine u Beogradu.Osnovnu i srednju školu svršio sam u Podgorici.Narednih šest godina sam živeo u Ruskoj Federaciji.Zatim, četiri godine provodim u Kikindi.Nakon toga sam živeo i radio u Podgorici kao profesor razredne nastave.Danas sam nastanjen u Českoj Republici. Napisao sam do sada tri zbirke neobjavljene poezije („Anticitati”-1993.godina, „Amoralita”-2004.godina i „Retrospektivna poglavlja”-2008).

PROPOVED MLADOSTI

I
Ateisti zemlje svetla je golgota,
apostol empirija nestrpljivo čeka,
da u novom ruhu desi se korota
ili želja bož'ja sa jastuka meka.

II

Madona je sudbu svetog lika našla,
korifej stvaru epigone svoje,
da mu verno služe u sveći tamjana
i da gaze stazom uske sudbe tvoje.

III

Na lirskome vrhu opservator vlada,
nad željama svih optimista svetih,
panika i stra'-duša nam je mlada,
ali eon dara nadživeće sumor lica jetkih.

IV

Nad ovim se titaničkim morem
izdiže misticizam pasivne vere;
dal' smo kadri vinut se boljem
il' zadržat samo konce sopstvene mere?

Podgorica, 6. II 1989. god.

O SEBI

Prvo sam bio monocit
i genocid nad severnjačom
zatin erogena zona,
pa entropija sveukupnog
sistema...
Bačen kao ispljuvak
u akvarijum
sa kriptodepresijom istorije
trudio sam se
živeti dalje,
al'sve ostalo
beše fatamorgana...

Podgorica, 1992. god.

PRSTENOVANJE REZIMEA

Venčao sam vas Penelope
usidrenim oreolom strasti;
poštrcao sam vas Odiseji
kamenim prahom sudbe
i osvetio se presvetlima
za svoje muke.

Zagrabio sam galijske
bez robova sakatih
i puhnuo u jedra
dalekog sveta.

A, dokle stigoh,
skeptici neka kažu...

Podgorica, 1992. godina

OTKUCAJI

Srljam u dubine
tako plitke,
prozračne
i pročitane.
Davim se u plićaku
mizerija i vizija.
Genija razvrata,
ludaka bespuća,
skorojevića po prirodi,
sve ih prepoznajem.
Zastave na pola koplja,
biblijske priče,
arhanđeli što mutiraju
kucaju u otkucaju tela mi.
Ja živim još,
al' bestidno
i ko zna ko će mi stati na kraj,
Bog ili batina!?

Podgorica, 1992. godina

AVRAMOVSKA ŽRTVA

Sve mi to liči
na okupacionu priču:
Sinagoga u podsvesti
i silovanje
bezdimenzionog prostora.
Ljubi moj dar
za sažeti govor
srca i bubrega.
Ja sam čovek oseka,
analogno tome,
erekcija
milenijuma posle svega
biće opet praživotinja.

Podgorica,1992.godina

IZ SPOMENARA

Zovem se Aleksandar Kovalnik.

Niko sam i ništa, jer
ne sputavam nikoga.

Siromašno sam dete
iz predgrađa asteških gradova.

Još kao okupano odojče,
Pronašla me je sklerotična vatra
i ozakonila kao nacrtanu reč.

Vrućinom iz dlanova
kumuluse zagrejavam,
vatru spravljam od krvavog kreča.

Njena moć
kod mene je moć govora,
opекotine
su izraz njene pravičnosti.

U mome vrtu
fazani šutiraju
okate lobanje,
a svet mi je
zarobljena pantomima u šaci.
Možda je senzacionalna priča,

al' živim ja tako

i ne dam vam svoje krugove.

Zovem se Aleksandar Kovalnik.

Možda će te čuti za mene...

Podgorica,1992.godina

NE KOPIRATI

NA TAJNOJ VEČERI

Senzibilnost rekvijuma

zaplovila je zidovima sobe.

Snažan sam, gord,

rađa se krljušt oklopa,

oplođena inatom.

Napolju mase graju,

(a ne misle mnogo)

svi hoće da urliču,

ne znajući na koga.

Ne panteizam !,

on nije neophodan

da bi histerija odstupila.

.....

.....

Veče mi se smrkava

očima.

Ja nekoga čekam,

ali ne uspevam.

Samo protiču:

parabola simplehe života,

hiperbola fizisa čoveka,

elipsa histerije životinja,

kružnica unirvezuma, beskraja.

(Ja nekoga čekam,

ali ne uspevam).

Sve je to ovozemaljsko,

tunel ostavljam

pripadnicima sekte:

„KLINIČKA SMRT“.

Podgorica, 1992. godina

NE KOPIRATI

ALEGORIS

Na mojoj slici
plač je saznao zid,
splin je kao mason,
platonska ljubav
oksid je mokraće.
Saksofon u neredu skiči,
suzbijam gramatiku u apoteci;
korenuje me
i videćeš da u meni
počiva masakr.

Sutra kada postanem eho,
moj dah
što fosil je naše iluzije,
zavetujem Kosmosu.

Jer, juče
još samo juče,
bili smo životi u funkciji vremena,
a danas,
još samo danas,
težićemo beskonačnoj vrednosti...

Podgorica, 1992. godin

BEDA FILOZOFIJE

Predvečerje filozofije...

Cinkari me jezik,

divlja suza

psa na vrat mi kači.

Bujica bede

strast u kovčeg stavlje.

Miris zemlje zamenjuju

disanje Vavilona

i grč Kartagine.

Vojskovača nema...

Cveće blombira zube,

moj svet je nenaseljen, prazan.

Horizont nemilosrdnog

stvara mi čvoruge.

Moć tuge vrtoglavicom

svira u očne jame.

Hrabri me strah

da strašno nikada nije.

Postajem

snishodljivi arhivar,

ljubavnik nominativa

i nosatog vokativa.

Podgorica, 1992. godina

NEPOSTOJANJE

Nema me...

...u purpuru novoga sveta,

kulama peščanim

voda je natopila zrna,

pa se lepljivo hvataju

za haljine očaja.

Neoprezno oprezan

i obrezan,

i podrezan,

sa aligatorima spavam,

skubam trule plečke.

Pucnjevi roptajućih kanjona

grme mi metafizikom činjenica,

a ja kabare igrač,

trotoarom napetosti

guram hendikepe.

I svaki dan kažem zbogom,

no, bez Boga se sam sebi vraćam,

srnećih nogu,

izbrijanih bedara,

ližem skute sopstvenoj senci.

Podgorica,1992.godina

APOSTROFIRANA PESMA

Danas je zadnji čin
konveksnoj mladosti mojoj.
Na grobljima biće mesta
za ljubavnika
čekića i eksera.
Potčinjenje golotinji
sramni je zemljotres
ringišpila duše.
Dani su trudni
od bespolnih ljubavi
mladoga Frojda
i bezbrojnih kurtizana.
Meke su večeri
zrelog boeme
što subotom uveče
u nebo
pušta zmajeve...

Podgorica,1992.godina

SA ZAPADNE STRANE

Kuća je gorela u seniku sutona

niz krvava lica Negrosa.

Pena se lenjo slivala

obodima širokih latica

i cvet večeri

stidljivo se pokaza,

udišući stope kolskoga puta.

Crnkinje dojahu decu,

muški brujaše utrci skakavaca...

Telom prostruja ekstaza:

„Sem, dodaj mi bendžo!”

Podgorica, 1992. godina

NEKOPRATI

INTERMEDIO

Neplaćeno vreme kradem,
dok jednooka dosada umire.
Babice bez grubi
pustolovine orgijanja
odojčadima pričaju:
„Čoveka koji je bio Četvrtak,
alhemičar svemoćni
pretvorio je u Petak
i sve teče bez povratne sprege...”

Postulate o
zaljubljenoj (glupoj) mladosti,
septembarskoj (toploj) kiši,
adresare (starih) prijateljica
nobelovcima preporučavam.

Pričam priču
da priča ne crkne.

Mrzim sebe
da ne bih mrzeo druge.

Mora se,...

jer,
kada su se zatvorila vrata,
ostala je samo limena tišina

i saznanje
da su egzaktne nauke
i previše zavladaile svetom.

Podgorica,1992.godina

ČULO GLUVOĆE

Krvavo nasmejan
prugom kraj prozora
puzim noćima...
Na usnama mi zadrema
leptirova senka,
teme zasvrbje
kloptanje
cerekne kiše.

Čisto smešan
i mortus pijan,
lepljivo se pripijam
uz anđela gluvoće...

Podgorica,1992.godina

PABLO

Ti si nerođeno dete,
krvavo vino
što se grozni mrak
opija njime.
Ti si razapeto
devojačko telo
što počiva
na oblačnoj gitari.
Muzika ti se rađa
iz peska;
flamengo ti je
bik
sa čempresom u nozdrvama.
Opstaješ samo od ponoći
i bratski me privijaš
kada mi nemoć
eksploDIRA u grudima.

Podgorica,1992.godina

RUKE

Godovi kazuju vreme,
senke od nežnih vlasi
spavaju na bršljanima.
Na panju odsečene ruke
kazuju pesmu o svilenoj smrti.
Gore vetrovi šumski
i neće da se skrase.
Uzdišu oči bola,
niz prste kaplje mesečina.
Piramide na rukama rastu
pod oblacima
večnog umora,
mrtvo ozbiljne
uveče plaču.
Vreme je nestanka
svega što je sive boje.
Prijatelju,
umeš li tvojim muškim prstima
urezati mi na čelo
akorde nestanka?;
kada me oslovi smrt,
tvoje ruke da mi
prekrste telo...

Podgorica, 1992. godina

ŠESTO ČULO

Prolaze senke bezrukih očeva;
Njihove ruke u našim oblacima;
Naši mozgovi su odbačeni kosmosi;
Pohlepa nam je instinkt uspeha.

Prolaze snegovi koji govore:
Naša tajna je suviše smešna,
Kraljevi su nam suvlasnici inkubatora,
Vatreni poljubci su izmišljeni svetovi.

Prolaze drumovi koji sanjaju ptice;
Deca uče da prvi put spoznaju sebe,
Deca shvataju da klimaks je kraj.
Dani su umoreni cvećem...

Sklapam skverove grubosti;
Budi dobra, ubij me još jednom.
Glomerul u zenicama niče,
Oči izdaju naredbu za PLAČ.

Podgorica, 1992. godina.

NIRVANA

Nebo je danas ćosavo.
Ja sam ćovek iz X dimenzije,
moji su susreti treće vrste
(tonaliteti se ne poklapaju).

Prićaj mi o svemu:
bućenju zore na ųeleznici,
brću ųto nosi kapu,
psu koji je ćovekov gospodar.
Prićaj mi o svetu ųto statira,
glumcima ųto igraju istinu,
vatri koja veruje vodi.

Kaųi mi,
ųelim suųicu vena...

Ipak, kasno je.

Ja znam,
osećam,
poistovećujem.

Zelena kiųa
potpaljuje opet

gluvonemi barut.

Rasparčavam se,

trulim

i Vasiona me prima.

Nirvana...

Podgorica,1992.godina.

NE KOPIRATI

SAMOUBISTVO

Anonimni građanin čita studije

o golim telima...

Ne shvata granicu

između smisla i besmisla.

A, i kuda bi sa njom

u ovoj poražavajućoj odori

anatomije majskog predvečerja-

dižeš ruke

i u poljima rastu bulke...

No,

recepti slepila

nisu dovoljni

da otrgnu svu laž

svrsishodne beskorisnosti.

Zapališ se

da bi osetio da si živ.

Pepeliš se

da bi znao da je sve ništavno...

I tako,

u tvrđavi,

iza bedema,

ispred Sunca,
vreme je za
egzekuciju sa defektom mase.
Ravnodnevica više nije važna.
Jedina istina je
pepermint u vazduhu...

Podgorica,1992.godina

NE KOPIRATI

ANESTEZIJA

Ne boj se,
udišeš zadah
šamanovog sina,
vjerujućeg u indijanske bogove,
lenja jutra
i pustinjsku vodu...

Vreme je zakucano zauvek.

Ti
plašiš se

incesta,

dok

rodbina ti

Talesa

izigrava,

a

krv ti je večernje ćebe.

Osudimo se

u ivicama tvojih erotskih karnevala

i

pogledaj me u koren nosa:

Spavaš sa đavolom!!!

Podgorica,1992.godina

LJUBAVNI TROUGAO

Raznokraki (nejednakopogledičan),
različitim uglovima opsednut,
nepravougli,
ali neobičan...

Pošto ne podleže Pitagorinoj teoremi,
vi niste mogli mene da dobijete,
a ja vas da oduzmem.

Odlučno smo otkinuli
svoje delove

i pošli da tražimo Pitagoru...

Podgorica, 1992. god.

NEBO

Puzi bogaljasta voda

niz padine brega.

Svet hita na pogreb

pelinu i pamuku.

Očima mojim plove

velike krda bistrine...

Podgorica,1992.god.

KONU

Osvojio si Troju,

zar ne?

Šta bi više

u mojoj pesmi!?

Podgorica,1992.godina

SIMBOLUM

Varkom

More

Doji

Žito

Am

Rodi

Nebo

Krstaškog

Rata

Još

Jednom

Mejozama

Bićemo

Tu...

Podgorica,1992.godina

NEKOPIRATI

IDIOT

Idiot hoda ulicom,
Fjodora da iscenira hoće,
al' Fjodor je mnogo više propatio
i Idiota sebi stvorio.

Idiot hoda ulicom,
da ujede Fjodora hoće,
al' Fjodor je pred smrću stojao
i Idiota davno spoznao.

Podgorica, 1992. godina

NE KOPIRATI

VALERI DE MORI

V. Ištvan

*U krvi razgovor počinje
nosim te venama stopala.*

*Astrološki znaci su srođeni
otkinuo sam ti oči sa fragmentnih
fotografija.*

*Sa rukama u marmeladi
uđšem ti usne lepljive.*

*Sirotinje-milioner ljubavi
medenim zubima me ujeđa.*

*I divno je
i stravično je
i goloruko.*

*Nemani više nema
postoje samo srodni astrološki znaci
i Pegaz što Zodijakom galopira...*

1.

Ja ne tražim za uzvrat ništa.

Nek ćutanje tvoje bude muzika
od svilenih konaca tvoje kose
porculanskih ogledala tvojih zuba
tačkastuh jamica tvoga nosa.

Tvoja ušna školjka sa valovima
nek spira gudala tvojih prstiju
kristalnu vlažnost tvojih noktiju
srebrnu vunicu obrva.

Poluotvoreno nek zjape usne
al' reči sakrij
u sarkofag mamurluka.

2.

Nemoj jutros kupiti hleb i mleko

Svitanje nek upije put tvoju
dolomitna zora nek jabučice zagrebe
i plači
mokri prve cvetove bora.

Trepavicama prekrij mi žuljeve
skrasi se ,stani
leptira mi rodi,
a zatim krenimo
klovnu da nam čita
papiruse dlana.

3.

Penkala je prešla usnama ti
mastilo popilo tragove ti
sa neba kutlača
zahvatila krilate reči.

Umor mi spi ispod pazuha
zvonici pršte po glavi od bunike
ti si divljač odbegla rezervatu
srneće igre ljuljaš na dlanu.

Tvoja su stabla panjevi
moja su žbunja drvoredi
reka nas ista umiva
različiti ratnički bubnjevi

bude.

Tvoja si

ja moj nisam.

4.

Lutke plastične čuvaš

ja vitezov mač.

Haljine modre šiješ

ja sam pauk tkač.

Graviri ti od kostiju stoje

slažeš kockice stopama grudi

gojazni laktovi kružnice opisuju

i kamenom sečicom ljube ti

kolena.

Tuga ti je gladna maćeha

a moja suza

ti usvojeno dete.

5.

Želiš da ti pričam
hoćeš da ti pevam nozdrvama
kupim prašinu
sa posustalog maslačka.

Želiš me u flori
golog kao božje čudo
sa rukama zalutalim
u tamnoj pundi.

Želiš me skinutog od majke
rukama da cediš sokove grudi
usnama da ispijaš
širak bradavica.

O ne,
ja sam stidnica travke
ne, nisam lilihip crveni
listova mi mojih snažnih
neće moći.

6.

Zar si još dete
dokolenice na izgrebanim nogama
nosiš li još?

Gde ti je sluh
za simfoniju gradacije
za hiperbolu od pepela
za epitaf na viljušci?

Doplerov efekat poezije
za teme je strano ime.

Stvarno me dovodiš u afekat!
Zar moram da dunem
u rog
da bi se sastajali
na groblju zalazaka?

Ih, ti si još dete
što epizodno glumi
mladu damu.

7.

Sve je to smešno
grohot mi se telom razliva.

Ja u fraku od mesinga
šesir sa cinkanom ružom
stavljam.

Ti u pelerini od kore jabuke
kaiš od boranije stežeš
šnala ti spada na vrat
mršavo si nakalemljena.

I umreću ti
zbog nesnosnog ćutanja
što zaglibi
u jazbinu žubora.

I voleću te
kada sve najednom stane

jezik mravlje kiseline

kad zdrobi mi srce.

Voleću te

i nagu

i obučenu

i razmaženu

i svučenu.

8.

Nek bude sve po tvome
ogrlicu mi vrati moju.

Sam ću otvoriti usta
pa prosviraj kuršum raskola
i zagrcni se
štucni
prospi šećernu vodicu
po izgaženoj kosi mi.

Zalupi vrata ravnice
klasja prospa putem
skupi se
privij
da te u unutrašnjem džepu

duše
za iduće vekove prišijem.

Podgorica,1992.god.

NE KOPIRATI

MIZERA

Sećaš li se rupa na nebu?

Od revolvera.

Sećaš li se da smo se

osećali suvišnim u tome nebu,

izbodenim kuršumima tvoga glasa,

da smo bili geta ljubavi

van vremena i prostora?

Rascepala si moje nebo,

zatamnila me u raku sa klavirom

da ti sviram oktave godišnjih doba.

U tome rasponu sasuo sam

sav goli krik,

gled' rastrzanog tela mi,

paru ugruškaka reči.

Vapio sam,

a ti,

krila si me

kao mongoloidno dete,

verovala da sam pesma,

samo za tebe

i po tebi

(a zapravo samo o sebi).

Popio sam otrov,

genitalije ostavio oltaru.

Umro sam toga dana,

ne za čitulje,

već samo za nas.

Podgorica,1992.godina

NE KOPIRATI

MIT

„I bili smo bogovi”-

najlepši uzdah harfe

iz nemuštih usta,

iza blagih linija uzavrele krvi.

Da,bili smo veliki,

nedostižno lutajući svemiri.

Pred nama su palili

sveće poniznosti,

ljubili skute,

prinosili žrtve.

Ulice su nam darivali,

naše Olimpe smo imali

i dugo rajskim svetinjama šetali.

Brali smo minijaturne pahulje

pepeljastog drveća,

umivali naše blažene senke

u osvitima kašljucavih zora.

Ja sam bio bog tuge i reči,

ti boginja detinjstva i tišina,

širokih bokova i malih grudi...

Onda su mene razapeli gnusnici

izboli srce kasapskim nožem inata,

plućne maramice zaprljali slinama častoljublja.

Magdalena je i dalje ljubila svoga Hrista,
brojali su do pet, do slova LJ i prošla je večnost...

Došla je reinkarnacija,
došli su bedni ljudi
i prodali istorijat naše priče.
Danas sam ja pomalo skitnica,
sitni prevarant nečitkog imena,
crnoberzijanac buntovne delte
i ne sećam se više zapovesti svojih.

Podgorica, 1992. godina

NE KOPIRATI

U SMEĆU

Život je najduža rečenica na svetu;

Ti si bila moje rečnično čulo,

moj sluh za tačke i zareze,

proste i proširene rečenice.

Bila si jedan dan vladavine

-sadašnjost.

Sada si se zaglibila u slapovima

zlog nevremena,

kupaonicama nečitkog,

švaleraži nepoznatog.

Sada si negde gde ja ne mogu dopreti,

doseliti svoje kofere

i sadistički te ljubiti.

I gde bih sada sa tom rečenicom,

kada je postala tako nevažna,

izgubila razum i smisao

i ostala samo pitka reč?

Gde bih sada kada se sve juče zbililo,

kada me više nema

i najduža rečenica na svetu

kada je tako poražavajuća?

Podgorica, 1992. godina

OGLEDALA

Inače je bio Božić.

Katolički.

Ona nije bila odavde

i bio je Petak,

masovni Petak.

Zapamtio sam.

Jer, nisam verovao

da noć u zrnu graška

ikada može biti mora,

da se jedna šuma može

sanjati kao materinski seks,

da se grlo suši, pa truli

od uboda ubogih pogleda.

Ipak,

kada se jedna cura

obesila o moju pesmu

kremirah je

i razmazah

po ječmenim poljima

mojih grudi.

Inače, bio je samo Božić

i zgužvana ogledala

više ne postoje...

Podgorica, 1992. godina

IDIOM: BESKRVNE BLIZINE: MORZEOVSKA IMOVINA

„Izmisli je prostor/Dokaze svoje u njega da stmesi

/I vreme da joj dokaze čuva/I svet da joj dokaze

vidi...”

Vasko Popa

NE KOPIRATI

Lunarni ciklusi: bujanje korova

M. Popović i Đ. Sulaveru

tek

verovatnoća života (čeonu sudari-svetla-na horizontu)

uklonjena savest iz hrama tela-

davnašnji pomen-posvuda je oblik grča:

čist pogled-bistre vode-

vrane (revolucije podsmeha) popiše-a

nesreća (intezitet obnavljanja)-nezahvalnost

u stolu

...„poklonjen životom”-gest odlaska u prazno-
značenje-reči-pod zemljom...-

ledina-tek

ledina-proplanak je reinkarnacija sna-

čist san-na-rubu šume (više puta-ponovljan-Dete-San)

lutke na telegrafskim stubovima

obični ljudi

Morzeovom azbukom se sporazumevaju:

tek čekamo

dimenzije-let-

putovanja duše.

Drhtavica:u prozoru:pred zoru

P.Bubanji i S.Radonjiću

misli-uz-misli-pred misli:

mislim-dakle-nasuprot tome

oko mene-ne deluju (griža čula)

opipljive dimenzije.

Predvorja čela lome se-u pomrčini gutam-

preostale-lako uočljivo-Telo-Prostor:

oblik postojanja:impuls nežnog uma

mesto poprišta-krv-zamenjena-praskom

Energija

vakum-pustinjski zrak-prelivenog beskraja-

ulazi pod kožu svežine

pristajući na partiju:granica-

Odsutnost-Drhtavica.

NEKOPIRATI

Posvećeno:osvećeno:prosleđeno

J.Begović i B.Peroviću

Tu nije kraj-pomrčina je bela-Kreda-

zbrisana-rečju-

duša-zaspala-u smrti-Pesma.

Mesec:u jabuci si:to nije providnost,no sazrevanje

M.Antiću

Kreket žaba=ustajali noćni krater:

pokretne slike (ništa drugo-do-umorna svest-

fiksirane dubrave)-napred-nazad-

dosada nije svojstvena-za ovaj idiom

golog oka-grli kratkovide pejzaže-višedelna Sumatra;

vkradem se+(uspinjem)'=izgubljen visim u večnosti (ona je i treptaj

između dva izdisaja)-

slobodnog pada (zovem onu pređašnju protezu da vidim je li

gore-možda dole-sa strane-sve po starom)

trepavica se kloni-

suze su na stolu bledilo-ostavljeno-

mesec prezire

sa prozora;

tišina je kao odojče-glođe sve predmete-oni se posle jedino pamte-

ne bi li joj zubi nikli-„kravavu noć učinili”:a On

samo je

oblo razgovetan-sa namerom-bezbrižno usamljen-i žut-
hromo osenčen-

nalik mrtvacu posle prve neprospavane noći.

U škripcu:orjentacija:prevara

J.Todosijević

Bol-ubod jutra u uhu (ko bi mu se mogao suprotstaviti)-oči-
zar nisu tek malo pre posustale?-sada (bilo kada)?!-telo padalo
ka sili u utrobi-provodnom zvuku dve površine (zadnje-zar nisu-
ptice-grejale osmeh?)-mada različite-

Telo-Zemlja-Gravitacija.

Sećanje je pobeglo-u nemoć-tu je samo
-minijatura nečitkog-
mala projekcija gline u mršavom ogledalu (ne-
to su-lični-podočnjaci)-podšišano vreme-

Pauk kao (breme) nosi-naizgled-
instinktivno-uočavam-pastele

prvog uzdisaja sumraka.

Život:zaklana priroda

G.Ivkovu

nema opomene-Leša klana-oštro naglašene;

bila je nešto trepetavo-nežno-fluorescentno

i nije navodilo na tragično...-

...bol-to bejaše (kontrapunkt ravnoteže)-potisnuti-svetli

prizvuk

...Trajanje...

a krv-samo konceptualna slika;

pa proplanak (okačen o horizont)-pa struna u prašini (kiša je tuče):

teče šapat-u-Mraku-

prenaglašene sobe

i život kao Pajton-percepcija jednog radikalnog

oblika-muzike...

pa slika-pa zvuk (reč u vetru-

graniči se sa groznicom)

molitva-večni zagrobni mir.

A to: samo kiša

K.Uljarević

Krijem vid-od sebe-strašno-ne shvatajući
nervozu orošene kože+počinak straha u petama.
Kraj svetlosti ne dam da nazrem-oštri prelasci
(svetlo-tamno-crno-belo)-postaju
neprestane traume-boli-nedostupnost

utešnih reči.

Kidam komadić-nesvesno-sebe-(a kada bih za to znao
još strasnije bih činio)-svesno-dugmad-crne slutnje-tačku
proticanja-vreme,kao kraj rečenice=nesvesno,kao kraj

ljubavne priče:

prolazeći prozori-zar puštam korenje!?-pričaju o otvorenosti-
to samo kiša loše misli u mojim mislima

P.S. po Ajgiju-recept:utopija-3x4-dnevno-ne uvodeći veče u sobu

„stepen stabilnosti” vrebam.

Putnik:dete sudbine

B.Milačiću

iz Kuće-Mladosti

izdvojio se

žalostivi

Dom.-

strast (opijen san)

zaustavljena

čemerom-pogleda (sa očnjim vidom
na potiljku)-

cveta-umorenog

mirisima

-stranih

dimenzija-

u prozorskom oknu (od onda-još to-navika

preživela je):

kratak uzdah između dva oblizivanja koverta...

Putokaz:zavejan šuma:hospitalizacija osećanja

M.Marsenić

i šta se zbilo?

knjige bez slova plaču

odbegle reči=slike su linč

grbave senke donose kiše na Svet.

i nema zime

za tvoje blistavo lice

i snega-putokaza tvoga Dete-Sna

pamćenja-poimanja prostora-vremena-smiraja

plamena-suviše lično shvaćenog vodiča-granice jasnoće

... prazno je Marija sve...

praznina kiklopski zeva

i šta onda?

u jaruzi (usput)-tišina raste

zahvati rub shvatanja okolnih predmeta

nije to razumevanje (saznanje) istine (stub srama)

to je sneg sišao

kao bol dvojnik-Belo-Plašt-očima da prekriješ-

slutnje van instinkta da oteraš

... čuješ li Marija

Penušavu-moć-Krvi-na horizontu

čuješ li Marija-zašlo je Sunce-možeš zaplakati...

Umesto astronomije: anatomija zalaska

Z.Vukanoviću

Pri

zagledanosti u polja ječma (pojmovi samoslobode)

shvatio sam značaj mirisa-iako je

tužan-saznanje o nemim-florinim-znacima

procvetalo me je.

Pesma (svesna tragičnost)

prebolela je zalazak sunca-rumeni prasak bola

vreme u vazduhu-kao gubitak hemoglobina u krvi-

počelo je iščezavati;

zagledan (dok oči vodile su svoj život)

uz glasove vetra-pevao je gospel letnje oluje-

razmišljao sam o rastancima-nasilno prijatelji-iščezavaju;

stoga-zar ne bi bilo bolje pobeći

u paranoju (organizovani kompleks zle kobi)

kada je u smislu postojanja

još samo apsurd višak života-

... možda bi se čovek oslobodio duše?...

a možda sam

P.S. tada još bio dete sna

i ne znadoh da je gubitak razuma

najveći dobitak bezbrižnosti !?

Prisećanje:spekulativna fantazija

V.Ištvan

Prisećam se(sumrak potapa okna)-sedim predskazan

u svakom prizoru sna-
oblaka koji kasne na horizontu.

Pomislim-Anđeli:freske:horovi
sediš kraj mene!...-

no nema te
ne sediš-ne stojiš-ne letiš
jednostavno
u ovoj širini tuge
jedino je moje telo nemušću izmučeno

-ni traga
a znala bi reći da put je dan-
...to je to

pogubno-kao mir posle uzbuđenja-
glasovi zamrli u prizvoru fiksirane misli
život koji se čini
prividnim

voljeni prostor:žrtva tišine.

Šapat-(želja za istrajnošću)

rezak glas vetra...-

tek sada

hrpa snega ovekovečila je

trajanje bola (pucanje leda na usamljenoj reci)

korake kroz maglu

plašt grča na putu

nežno blato bez otisaka

(kao da tuda nikada nismo prošli)

NE KOPIRATI

PRE: ZBOGOM: SADA

G.Ajgiju

Pre (to se već zbilo onda-tada-sada)

krv dopire do zenica-kao zanos-neoprostivo

obožavan-

bez očite snage-

izgnanici postaju

nostalgija i ravnodušnost.

Iznad grada Krug-obnažen i svetao-

Da li da verujem u to-došao sam na

granicu (oblik zaslepljujuće ivice

svetlosti)

-iz čiste i obešene dosade

u mrtvilo više dosade-senke igraju

neigre-spalio bih se-

da mi nije jezivo gledati-zurio bih ali se bojim sučeljavanja-

uhvatio bih se u koštac no se klonim kraja-zBogom-Oprosti

(oprosti se ujedno od ničega

zbog novoga čega) što sam

sam i ciničan-

to živi jedno uz drugo-jedno bez drugog-što

prokleta prolaze dani i (kroz) Neba ko crveni

makovi.

Sada (beše to već negde u starim kutijama potsvesti)

zenice se naprežu (bezuspešno) daljinama-

slobodan sam-mogu plakati plač-uzdah-

što je teži od mene.

Ne znam (i da znam ne bih bio siguran)

da li sam samo ranjiv (ko so na rani hromoga vuka)

ili je

ova tuga obukla nemuštu sreću.

PODGORICA, 28. mart 1993. godina

NE KOPIRATI

ARHETIPSKA MISAO

Prožima me osećanje o nestalnosti
i partiture nemira trzaju moždine
i sipeća kiša oblik je tišine
i oči se pune pritiskom gorčine...

p.s.U slutnji o neminovnom,

na njivi misli,

posadih orah

da jednom nadnese

hlad nad mojim svetom...

Raška, 3. II 2000. god.

NE KOPIRATI

ODBEGLA LEPOTA

Htedoh

pokloniti

milosrđe

duše

al'

sebičnost htede

svo Tebe

za sebe.

Sad

skrušeno

plačem

pod

nebom

milosrdnim.

Delibarska peščara, 2001. godina

NEKOPIRATI

MAHABHARATA

I najmanje

i najveće

nek spoznaju te.

Tad znaj da svetlost si...

Jer,

treba biti

genije izobilja,

pa pravilno vladati mnoštvom

i

treba biti

mudrac praznine,

pa uzvišeno živeti nemaštinom.

Kikinda,20.09.2001.god.

NEKOPIRATI

MAČ SA DVE OŠTRICE

Čoveče,
data ti je
moć
pokreta
da hiljade milja
prođeš,
a ostaneš
na istom mestu...

Kikinda, 21.X 2001.god.

POD BODHI DRVETOM

Kakve si sreće
listu požuteli
na istoj si grani
svih zemaljskih leta.
S darom za svrhu
blažiš duši pokoj...

Cetinje, 2001.godina

UČITELJ

Moriheju Uješibi

Ćutanje

nagomilavam znanjem,

bespokretnošću

mudrost toka.

Ako li

počnem propovedati

i

trzajima dočaram život

-rasuću se

po hiljadama polja

istovetnog

ništavila.

Kikinda, 29. III 2001. god.

KATARZA

Vrhovi talasa

slute nebesa,

no tamnila morska

vuku ih

k sebi...

I svaki plod znanja

gorak je i opor

kad živeti

slab si

po ukusu

njegovom...

17.VI 2001.,Herceg Novi

GEJŠINA PESMA

Ne,

nemojte me zbunjivati rečima;

želim da oči produže razgovor.

Ne upirati prstom na osećanja;

dati im ime,znači obezvređiti ih.

Velika je uvreda prijatelji,

jezikom vajati večnost...

Palić,2002.godina

BANATSKI KRAJPUTAŠ

O,prijatelju

nizam

ni tužan

ni srećan.

To samo

vedrina,

naizgled

setna

il'

rasplamsana

traži

spasenje

u

nekoj od zvezda.

Temišvar,27.VIII 2002. godina

NA GROBU HAIKU PESNIKA

Pesma mi je
blesak munje
u sumraku.

.....

Ne tražite
ni reda više...

Sremski Karlovci, 2004. godina

NE KOPIRATI

TRIPTIH

1.

METAFIZIČKO

U ovome vrtu

sve smirajno

je trajno.

Oči su spašene

Traženja odgovora...

2.

SVETOST

Kada me ponize

bezrazložnim bolom,

svaki je dan neizreciva lepota:

Marljivi mrav...

3.

SPEKULATIVNO

Nema mojih reči,

no ja nisam tiš.

U svemu je sve

skakavaca boj...

Sombor, 2004. godina

PEJZAŽI

Issi Kobajašiju

MANTRA

Miris

grančice bagrema

ježi me

kao

strujanje OM-a...

POJAVA NA MOME DLANU

Pčele

oprašiše cvet.

Linije izmeniše smer

svoga strujanja...

HUMANA NATURA

Zvede trepere,

zrikavci me uče

biti čovekom...

ISTOVETNOST

Srećan u polju ležim,
dok pšenica se na vetru leluja...

Sad sam i ja lelujav
i pšenica u polju je srećna...

UTOČIŠTE

Magla guta sve obrise...

Prvi put za ceo dan
dobih potrebu
za sobom...

RUSKI ČAJ

Pijem čaj
-s poštovanjem-
prema vama
divne trave...

TUGA

Rastajemo se.

U očima
još samo
zelena polja...

JAPANSKI MOTIV

Muho,muho,
evo
Ti
ruka
prijateljstva!!!

U PLANINAMA

Rak u bistroj vodi.
Neizreciva
jasnost suštine...

OBLAČNO

Slobodno
se roguši
Nebo,
Ja sam na
Tvojim strani!

SRDŽBA

Svakodnevna

kravava bol

u očima...

Posečana

vrba

sa gradilišta...

Kikinda, 2001. godina

Simov sanak

Oj davori, oj hudali dana,
što donese sama zora rana!

Radojica treći dan
ne dolazi Simu u san.

Te je Simo uz goricu
pošo iskat Radojicu.

Išo Simo tako sam,
sustigo ga teški znam.

Noć se spušća,

a magla sve gušća...

Što li činit?

Kudne li se djenut?

Zalegao u goricu,

u san tražit Radojicu...

U gorici snijeg skopnio

Gorske vuke okupio.

Okupio čeljad divlje

Ne bilo mu v srcu milje.

Strah ga obvi, ljuta guja,

pa mu cijelim tijelom buja.

Al' je Simo mir sčuvao

i pred zbor je izišao.

„Deder zvijeri moći site

kuma Raša da vratite.

On je meni krsni brat,

a ja njemu krsni svat.

U selu mu blijedo čedo,

hoće mrijeti, već je svelo”.

„Slušaj vamo čobanine”,

zborjat glasi zatamnine.

„Tvoga kuma Radojicu

niđe tražit u goricu.

Idi iskat mjesec bijeli,

pa ćeš čuti šta on veli”.

Na vrh gore čisto polje,
tu će Simo da se molje.
„Oj ti moćni,gord Mjeseče,
moj najljepši svijetli sveče,
ol' ogrijat lice moje
da mi rečeš tajne tvoje.
Đe se đeše gorski gost,
kum moj Rašo,čoeck prost?“
Zbori Mjesec u ponoć:
„Ne mogu ti Simo pomoć.
Tvoj kumašin,brat tvoj,mili
posta čoeck gorskoj vili.
On sad nije čoeck prost,
već nemuštog svijeta gost.
Nemoj tražit svoga kuma,
On je čeljad drugog drumu“.
Izda Sima muška snaga
orosi ga suza blaga.
Zar je takav iđe bio
čoeck što se vili svio?
Osta Simo bez pameti
ne mogaše više snijeti...

Bare Šumanovića,2003.godina

LAMENT ČOVEKU

BUDA DŽUGAŠVILI SE PODSMEVA

AGRARNOJ REFORMI

DUKLJANSKE AKADEMIJE NAUKA

Ja bih da rastem
zemlju da ne pojim.

Ja bih da cvetam
korov da ne plevim.

Sakupljaću seme
al' neću da sejem.

O žetvi ni misli
ne bih da gajim.

Ići ću natraške
da stignem glavačke.

Biću što sam
al' neću biti...

Podgorica, 6. II 2008. god.

P.S.Poštovani čitaоче!

Ovo je pesmica o tome kako naš voljeni hordat-sisar želi da numizmatiče znanja,koja ne bi da koristi za suštinsko menjanje života...

LICA I NALIČJA

I

IN MEMORIAM SERBIA

Sa one zvezde

palo je oko,

što gledeć na nás

prezire svet.

Volesmo jedne,

mrzesmo druge,

tek talir

za kusur

ostasmo sada...

NEKOPIRATI

II

HIJERARHIJA

„Srdžbe jezik-
oružije je samoubice”

Sreća u nesreći

Nesreća usreći

Za Vas mi smo
jadac i kukavac

Ko Vaši za one

Nad Vama

I tako do samoga neba

Svi mi odreda...

Beograd-Ivanova Korita,2008.godina

IGLA

(za oči Viktora Coja)

Bode.Oči.

Jedan
tanker
na
moru peska,
u jednom
uglu
riznice zenice,
u jednom
prizoru
privlačno zastrašujućem,
u jedinom
svetu
nasukanom na nebesku prazninu...

Probada.Grudi.

Kikinda,19.VII 2008. god.

(iz ciklusa:„Kazačok čajnika-trka samovara”)

UVOD U ISTORIJU JEDNOG SUMATRIZMA

(pevanje prvo)

„Ja sam te rodio, ja ću te i ubiti”

Taras Buljba

U Volgu mladosti

ponire pogled

-tamo u pesku strasti su

i dela-

Sa vrha perčina čkilje

Titani

besni vladari

oseke i plime...

Kolevka moja

sad samotna je barka

u velikom potopu

večernjeg sunca.

Kikinda, 29.VII 2008. god.

(iz ciklusa: „Kazačok čajnika-trka samovara”)

NOSTALGIJA

(za žudnju Andreja Tarkovskog)

Krojio sam zid za svoje čelo
ne bih li živio dostojno čoveka
al' hoćeš, ne da se
muka je to iskonska-
posisat mleko i krenuti dalje.

Satkao sam bedem od rimskog kamenja
ne bih li deus ex machina dočekao i ja,
al' raspolučene pejzaže nosih sa sobom
i sada mi stepa spava u zadahu.

Zamesih pogaču da sitosti ugodim,
al' shvatih da glad mi je jedina mater
i drugih darova krezuba sudba
neće znati da udeli meni.

Zabranio sam zornjači
u moždine da mi kroči,
al' mi je Rubljov pohodio snove,
ikone kaćio na moje žudnje

i strašne sudove darivao dnevne-
obezglavljeni hram

u mećavi ruskoj-

O bogovi Panteona,

zašto sam proklet

tom paganskom svojom žudnom groznicom

za koju leka nemaju ni trave!?

Sveća dogoreva u magli beznađa,

zebja mi slatko od smrti sprema,

čemer ogrlicu od mraka steže

i bojim se, umreću,

a svoga više videti neću.

Kikinda, 30.VII 2008. god.

(iz ciklusa: „Kazačok čajnika-trka samovara”)

NE KOPIRATI

SLUČAJ

(za zazen Danila Harmsa)

Slučaj je hteo

Da svake jeseni

Bolujem strasno

Od pritiska zvezda

Severa

Što paraše

Sumrakom slepočnica

Mojih,

Da svake jeseni iznova

Spoznam

Koliko bi čovek mogao biti srećan.

I zaista,

Slučaj je hteo

Da praske boja

Smesti na pupku sveta

Na kapiji grada izmaglica

Gde pejzaž postaje akt

A duša struna miline.

I gledajuć purpure nad Nevom

Krotku bih misao u sitne sate

Uputio kaldrmom vlage

Da obiđu polja apspoluta:

Kako preživeti

Još jedan dan

Do stvaranja

Čoveka?

Jer,

Vreme je kamen,a pesnik

Sizif i gladijator

Sopstvenog ropca

I svaka je soba sa pogledom

Tek predpriča priče iz Astorije

-poročni krug hleba i igara-

Nedovršena elegija zauvek...

Pisao sam tako sebi dugo

Pisma iz praznine (pisao

Ne bih li potrošio vreme

U samici nadanja),

Sa glavom nedodijom,

Busijom žmaraka i tikova...

Nisam odgovarao, jer šta reći

Onome ko prezren od svetlosti

„proneveri smisao stvarnosti”

I

Mučenički vuče sopstvenu senku...

A onda, onda si došao

Ti

Ko šamar budali,
Ko požar Neronu,
Ko prosvetljenje Dogenu.
Znao sam da sam presekao vrpcu
Da je ceo svet u klici jabuke
Da noge od olova postaju krila
Seo si u zazen zalaska
I izazvao nemušti hihot
Na prvoj mi bori osmeha.
Spustih svoj kofer metafora
(plesanj se vijorila na vetru)
I ogledah se u mršavoj barici:
To lice mladog majmunčeta
Sa rečnikom papagaja....

Podgorica, 5.V 2009. god.

(iz ciklusa „Kazačok čajnika-trka samovara“)

NEKOPRATI

EUREKA APOKALIPTIKA

Sanjaš samo za sebe,

dobri čoveče.

Sanjaš,

a živi si mrtvac.

Sanjaj za sve nas,

dobri čoveče.

Sanjaj

i spasićeš (oživećeš) svet.

NE KOPIRATI

POEMA O RAĐANJU

Juliji Šenaevoj

Sesti u tramvaj br.22

Od Izmajlova do Ostankina

i videti „oblak u pantalonama”

na nekom sunčanom bregu

sopstvene Sumatre...

dok vreme prolazi ko ciganska mladost,

a sam dogorevaš ko ruševine velike imperije

to je to...

Sesti u tramvaj br.22

kao zadovoljno, podojeno dete

i tražiti očima senke nemušti

u licima ljudi

sovetskih i postsovetskih,

umorenih, zadojenih,

lepih il' ponosnih.

Sedeti podeljene svesti

međ' Brodskim i Limonovim,

srčane komore dati

Rahmanjinovu i Akvarijumu;

u levom uhu sa Vertinskim,

u desnom sa Visockim

i sneti kao Tarkovski,
i sneti kao Tarkovski,
il' možda kao Harms...
rečju jednom,
hodajuća bomba milošti biti...

...snegova nema ni u duši više,
svud voscarilo carstvo trava,
vetrovi stepski bolne su gitare
dok vrbe pevaju: „Veče, još nije veče”...

Sedeti u tramvaju br.22,
više mlad nego lud,
bez pasoša ko' čovek bez uzemljenja,
spreman uvek na beg mustanga;
sa želucem koji sanja:
pirog sa kupusom i kocka-sladoled
i staru Larisu Ivanovnu-
čarobnicu čajeva od stepskih trava...

Četvoro očiju molim, ako kontrola slučajno uđe!

...u parku kraj internata
bio je zvezda večeri,
preslišo lokalne pevce-
Ciganski romansijero

bolno gitarom jeknu:Rondo.
Jeftino vino točiše noći cele
u čast novog Dionisa
sa metro stanice „Izmajlovski park”_

Sutra već će biti
heroj pred Inženjerskim institutim-
penzioneri iz parka pored
klanjaće se balkanskoj muzi...
dok ona sanja da bude Apolon kao Nižinski!

U tramvaju br.22
vreme je usijano ko ciganska mladost,
telo je imperija koja sluti kraj,a ne zna mu lice,
senke obrisa sveta su lucidna igra
balerina Marinskog teatra
ruku Ane Pavlovne
pirieta Pliseckaje

...

istrčaću na ulicu od muke
u govornici zavapiti:
„Gde si,gde si?”
Uklet sam od bogova nadahnuca
Mogu te prasinom sjajnom okrepiti...
Nestaće sve na svetu,
a neću videti kupole Petersburga.

Ostaću večiti uznik
ove kule sa imenom Moskva...

a kažu da se tamo
mostovi sastaju i rastaju,
noći su kao bela kafa
devojke kao medenjaci
u tramvajima se recituju
Puskin i Ljermontov
a vreva na Nevskom
je ditiramb lakodušja...

...sest bi samo u tramvaj br. 22...

Nek zavide mi besmrtni na ovoj prokleti...

NEKOPIRATI

Tvrđava

(Epilog jednog sumatrizma)

U tišini,u muku

U dosluhu

U sluhu

Slutim u nemoti

Nemušti i tmu:

Gde nema velikih reči

Gde nema velikih odgovora

Gde je sólo postojanje

Gordžijev čvor...

Jablonec nad Nisou,18.II.2012.

NE KOPIRATI

Minutni traktat o duši

(za tautologizam Zbignjeva Herberta)

Neću vas dugo zadržavati
svojim akademizmom beskorisnosti...
Samo eto:
Prvo su me učili da srce i duša
nisu celine istoga mesta
nad Adamovim rebrima,
te da je to samo
prevara teorije relativiteta.
Onda sam je godinama
zbog Junga i boljitka nam nesvesnog
tražio u krošnji nad ramenima.
Istok me je zaveo na put odvažni
do potrage za bitkom svetlosti u utrobi,
a stari Žid Manhejm mi se godinama
žalio (dok sam ga oprezno vukao za nos
ne bi li mu izbrijao umazane brke)
da mu duša, već odavno,
u nosu jedva što tinja.
Danas kad
kriza, jaram, kobnost i katarza
hrle odsvuda na nenastanjenu dušu,

ne čini li Vam se, mudri pane,
da je ona više nego ikada pre
svima nam u petama-
odmah ispod mesta
zbog koga je Ahil platio glavom?
Ili je to samo minutna reminiscencija
maloga čoveka, velikih strahova...

Gospodine Kogito!?

Jablonec nad Nisou, 28. II. 2012.

NE KOPIRATI

Blebet roda moga

(prafraziranje T.Dešimarua)

Izroniš iz prapočetka
što beše tišina i muk,
iz utrobe majčinske
u strepnju tajnu stupiš;
pa onda desetleća raseješ
na trla baba lan...
ne bi li se dobro zaduvaž
i prošuo duboki izdah
u ropac muka i tišine
stanje pre Adamovog greha
jedino istinsko postojanje
jedinu meru vremena...

p.s. Blebećeč li blebećeš!?

E,krepao ti jezik da bog da!!!

Podgorica,29.IX 2010.god.

POETICA TRISTEZE

(za hiperionstvo B.Hamvaša)

Zgusnuta teskoba u utrobi jesenje čeznje

Sve blisko odaljuje u smut,

a daleko bliži nemušti.

Razlog postojanja bi:

Zatrti tragove na ovome jesenjem drumu

Gde prašina samo

Znade za čovečju sudbu

A glina jedino plače

Za njime ubogim.

Lice Heraklita opevati ne htede

Pa sada Prometeja useli u se

Da groznicom koštanom

Sećanje u telu pothranjuje

A žudnju čuva

Za pamćenje potonje

S dušom u nosu i đavolom za vratom

Ništa mu više ne zapljuskuje misli....

Podgorica, 11.IX 2010.god.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://diogen.weebly.com>